

mindelig borgerlig Ret, er det ikke Meningen med den her foreslaaede Bestemmelse, at den herefter bliver retstridig.

Til §§ 6—15.

Denne og følgende Paragraffer give Regler om Retsplejen ved Voldgiftsretten. Man har ikke valgt at lade de til enhver Tid ved Domstolene gældende Regler komme til Anvendelse; thi i Øjeblikket, hvor nye Retsregler alt ere vedtagne af Lovgivningsmagten, og hvor det blot er et Tidsspørgsmaal, naar de gamle Retsregler forsvinde, synes det urimeligt at indrette en ny Domstol efter de gamle paa mange Punkter højst uhensigtsmæssige Retsregler; og dette gælder særlig for Sager af den her omhandlede Beskaffenhed.

Den skarpe Sondring, som vor nu-gældende Retspleje gør mellem Stillingen som Part og som Vidne med Hensyn til Pligten til at udtale sig for Retten, er f. Eks. lidet hensigtsmæssig, hvor det som her drejer sig om kollektive Stridigheder, hvor de optrædende ofte ere baade Parter og de eneste, der kunne give Oplysninger.

Til §§ 9, 11 og 12.

Man har ikke i Udvalget haft Betæneligheder ved at afvige fra Retsplejens Afstandsbestemmelser, baade med Hensyn til Værneting og Parts- samt Vidneafhøring. Bestemmelsen i § 9 maa ses i Forbindelse dels med § 6, at Voldgiftsretten selv kan rejse rundt, dels med § 4 D., at sagsøgte ordentligvis vil være en Organisation, som oftest en Hovedorganisation, og ikke blot Hovedorganisationerne, men ogsaa de fleste faglige Landsorganisationer have deres Hovedkontor i København.

Desuden har Hensynet til Landets lette Kommunikationsmidler og den sjældne Brug af Voldgiftsretten, som de faglige Voldgifter forhaabentlig efterhaanden ville medføre, været medvirkende til at se bort fra Afstandsgrænserne, idet man dog i §§ 11 og 12 har aabnet Mulighed for, at Parts- og Vidneafhøring kan foregaa ved den paagældende Underret efter Voldgiftsrettens Bestemmelse.

Skulde det mod Forventning vise sig, at der ved de hernævnte Bestemmelser blev lagt nogen følelig Byrde paa Dele af Befolkningen, vil det blive et af de Spørgsmaal, der ved Lovens Revision (§ 19) ville være at tage i Betragtning.

Til § 10.

Denne Paragraf maa ses i Forbindelse med § 5, sidste Stykke, i de af Fællesudvalget udarbejdede „Regler for faglig Strid“ (jfr. Fællesudvalgets Beretning Sp. 2937—38). Den staaende Voldgiftsrets Opgave er at holde de faglige Voldgifter i Funktion; den er ikke en Appellinstans fra de faglige Voldgifter, den bliver tværtimod nødt til at lægge det faglige Voldgiftsresultat til Grund for sine Kendelser, og kun ganske undtagelsesvis kan den, hvor den faglige Voldgiftsret ikke har udtalt sig, afgive Kendelse i dens Sted.

Saafernt der i det paagældende Arbejdsforhold ganske mangler faglige Voldgiftsretter, vil Voldgiftsretten efter § 17 være beføjet til helt at afvise Sagen.

Til § 16.

En Sag, som under Forhandlingerne har voldt en Del Vanskelighed, er Spørgsmaalet om Regler for det Tilfælde, at en Organisation skulde vise sig ude af Stand til at betale den idømte Bøde. Ligesom Arbejdsgiverne have hævdet, at Organisationerne fuldt ud burde bære Ansvaret for Medlemmernes Overenskomstbrud — det kollektive Ansvar —, saaledes have de paa den anden Side ogsaa ment, at Medlemmerne burde hæfte for deres Organisationers Forpligtelser, saa at det Beløb, som Organisationen ikke kunde betale, blev paalignet Medlemmerne. De have anset det for stemmende med naturlige Ansvarsprincipper, at Medlemmerne ikke burde kunne danne en Organisation, som foretog retstridige Handlinger, uden at tilsvare Skaden.

Arbejdernes Repræsentanter have imidlertid bestridt det retfærdige i, at Medlemmer, der maaske ere ganske uskyldige i den skete Overtrædelse, ja maaske paa Generalforsamlingen have stemt imod den, skulde hæfte for Bøden ikke blot med deres Andel i Organisationskassen, men ogsaa, hvis Kassen er tom, med yderligere Tilskud; og desuden anser man Bestemmelser i saa Henseende for overflødige, da Organisationerne hidtil erfaringsmæssigt altid have holdt det for en Æressag at betale, hvad de ere dømte til; og under Hensyn til, at der foreløbig ingen Erfaringer haves for det modsatte, have Arbejdsgivernes Repræsentanter ment at burde afvente, om der i Fremtiden skulde vise sig Trang til særlige Bestemmelser paa dette Punkt (jfr. § 19).

Det er i Fortsættelse af den ved